

JUDY LEIGH

75 na krku
25 v hlavě...

JEŠTĚ TO
NEBALÍM,
VZKAZUJE BABIČKA

Judy Leigh

JEŠTĚ TO NEBALÍM.
VZKAZUJE
BABIČKA

Mé díky patří Kiran z literární agentury Keane Kataria a Rachel Faulkner-Willcocksové a jejímu avonskému týmu nakladatelství HarperCollins, díky jejichž úžasnému nasazení se uskutečnilo vydání této knížky. Děkuji také talentovaným studentům univerzity ve Falmouth z absolventského ročníku 2015 a jejich vyučujícím a Sarah a Jimovi za to, že mi umožnili bydlet v jejich vile. Skupině v Totnes děkuji za rozhovory o psaní a tvůrčí nápady. Svým prvním čtenářkám Erice, Sarah a Beau děkuji za jejich vřelý přístup a smysl pro humor. Liamovi a Caitlan za jiskrnou inteligenci a energii. Tonymu a Kim za bujaré nedělní obědy. Velkému G za lásku a za to, že mě drží při zemi. Vřelé díky tátovi, Toshovi a mamince, která je mou velkou inspirací.

A GRAND OLD TIME

Copyright © Judy Leigh 2018

Translation © Bohumila Kučerová, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-026-0 (pdf)

Judy Leigh

JEŠTĚ TO NEBALÍM,
VZKAZUJE
BABIČKA

Přeložila Bohumila Kučerová

Pro Irenu

KAPITOLA PRVNÍ

Seděla na kraji postele, ještě v noční košili, a pohupovala se dopředu a dozadu. Když ustalo vrzání, obklopilo ji ticho. V Sheldonské rezidenci všichni spali. V přecpané ložnici panovalo šero, a tak přešla k oknu a vykoukla ven na pěšinu vedoucí k silnici do Dublinu. Venku zamával křídly pták a odletěl pryč. Po čtverci oblohy plul osamělý mrak. Evie si odfrkla a odvrátila se.

Šla zpět k posteli a zvedla tenký paperback ležící na peřině. *Sezona srdce*. Doporučená četba pro dámy v Sheldonské rezidenci. Evie nikdy nebyla žádná velká čtenářka. Obálku zdobil obrázek děvečky v červenohnědé spodničce sedící v obilném poli. Její vlasy byly stejně vybledle žluté jako obilné pole a tvářila se smutně. Evie obrátila knížku a přečetla si upoutávku na zadní straně. *Dulcie Jonesová je vržena do života děvečky na statku poté, co ji zhýralý otec prodá, aby uhradil své hráčské dluhy. Avšak Marcus, tajemný syn jejího nového pána, lorda Diamanta, má s Dulcií jiné plány...*

Evie odhodila knížku zpátky na peřinu. Bylo půl sedmé ráno.

„Je to jen hromada sraček,“ mumlala si pro sebe a pak zopakovala hlasitěji: „Všechno jsou to jen sračky.“

Sheldonská rezidence zůstala jako obvykle k jejím výlevům hluchá, nepřiběhla dokonce ani paní Lofthouseová se svým natřásajícím se poprsím, aby ji za mocného máchání rukou upozornila, že si má jít zase lehnout a nerušit ostatní klientky. Evie vklouzla do pantoflí a županu a pohrdavě si odfrkla. Většina ostatních klientek už byla narušená víc než

dost osmdesátkou či devadesátkou na krku, dokonce i té nejmladší bylo nejmíň o deset let víc než jí.

Vydala se do kuchyně a napínala uši, zda zaslechne kuchaře Barryho, který by jí mohl udělat čaj. Slyšela ho za kovovým stahovacím okénkem, jak se pohybuje po kuchyni a chystá snídani. Jemně zabušila, aby upoutala jeho pozornost. Žádná odpověď.

Posadila se ke stolku s umělohmotným ubrusem se vzorkem žlutých růžiček a uvědomila si, že sedí na místě Maud Delancyové. Maud s nakrátko ostříhanými řídkými vlasy obvykle trávila svůj den právě na této židli, shrbená nad stolem, hlavu položenou na šálku se studeným čajem, oči zakryté napuchlými prsty plnými prstenů. Vedle ní měla své místo Annie Armstrongová, která lapala po dechu jako ryba. Evie si každý den říkala, jestli je Maud už mrtvá, dokud nepřišli pečovatelé Slawka a Joe a za pomoci zvedáku ji nepřemístili. Alespoň nějaká akce, která narušila monotónní průběh dne.

Za chvilinku otevře Barry okénko a Evie dostane svůj horký nápoj a toust. A co víc, bude si mít s kým promluvit. Barry si bude stěžovat na svoji dceru Natalii, zatčenou za požívání lehkých drog na popovém festivalu v parku, a Evie s ním probere problémy chudáka podpantofláka Brendana a budou se smát a povídat si. Pak si dá míchaná vejíčka a další toust a kus dopoledne bude za ní. Potom přinesou do denní místnosti *Irish Timesy*. Dá si dva šálky kávy a jako každý den utrousí svůj oblíbený vtípek, že s kapičkou koňaku by káva chutnala lépe. Jistě, dovolují jí k jídlu sklenku červeného, ale tak nějak má pro ni tohle víno hořkou pachut. Jako by z hroznů zmizel všechn sluneční svit.

Evie zvedla balíček karet zanechaný na stole a zamíchala je. Karty sice hrát neuměla, ale alespoň měla co dělat. Probírala se kartami a najednou na ni jedna vykoukla. Oddělila ji z balíčku. Byla to srdcová čtyřka.

Evie ji položila na stůl a usmála se.

Čtyřka. Její šťastné číslo.

KAPITOLA DRUHÁ

Civěl na svoji tvář v zrcadle. Vlasy měl ještě pořád hnědé, i když už trochu vybledlé a místy prošedivělé, v koutcích modrých očí vějířky vrásek. Namydlil si obličej holicí pěnou a usmál se na svůj odraz s bílým plnovousem – vypadal tak otcovsky, skoro jako Santa Claus. Představoval si, jaké by to bylo být za něj převlečený a kolem sebe mít své čtyři děti. Vždycky si přál mít po dvou od každého pohlaví: dva kluky, fotbalisty, jednu sportovně založenou holčičku, možná surfařku nebo plavkyni, a pak jednu pro Mauru. Roztomilou uličnici s Mauřínýma něžně zářivýma očima.

Zvedl břitvu a hladce jí přešel po tváři, ale hned vykřikl. Mezi prsty mu prosakovala rudá krev a kropila světlé dlaždice na podlaze. Zaklel, odložil břitvu do umyvadla, utrl si kus toaletního papíru a připlácl ho na krvácející ránu na krku. Pohlédl do zrcadla: nažloutlá pleť s pěnovým vousem a kulaté rybí oči. Čistou bílou košili musí hodit do prádla. Maura nebude mít radost.

Zahodil papír do záchodu, utrl nový kus, pečlivě ho složil a přiložil na ránu. Šustivý zvuk podobný chladivému vánku ho varoval, že se blíží Maura. Její stehna obalená vrstvou látky se o sebe třela s tichým syčením, připomínajícím plazícího se hada.

Její hlas k němu dolehl dřív, než ji spatřil. Byl chladný jako kus ledu.

„Brendane, proboha...?“ Vynořila se za rohem, prohlédla si ho od hlavy k patě a nespokojeně zasupěla.

Brendan si ji na oplátku taky prohlédl od hlavy až k patě

a taky zasupěl, ale diskrétně. Z věčkového výstřihu jejího svetru se drala rýha mezi ňadry, rámovaná krajkovým okrajem béžové podprsenky. Ty oblíny, po kterých zprvu tolik prahl a které později tak rád laskal, už pro něj časem ztratily mnohé ze své dřívější přitažlivosti. Těsné kalhoty a vysoké podpatky zdůrazňovaly její křivky a nyní nevlídně se tvářící obličej korunovaly drobné kudrlinky udržované pomocí vlásenek na temeni hlavy. Otíral si ránu a čekal, kdy Maura spustí svoji kanonádu.

„Podívej se na svoji košili! Takhle nemůžeš jít. Musím ti zajít pro jinou. Ta modrá ti nebude pasovat ke kalhotám, ale co se dá dělat.“

Pauzy mezi nádechy prokládal svým smířlivým „Jasně, v pořádku, drahá“ – ale už když to říkal, cítil bodání lítosti, že nic není v pořádku a že Maura už mu není drahá.

Chvilku na něho civěla a on si říkal, že ji možná napadají stejné myšlenky, pak si povzdechla a spustila znovu. „Brendane, každé sobotní odpoledne je to pořád dokola to samé. Víš, že mě tyhle návštěvy otravují.“

Brendan si nemohl nevšimnout vrásek krabaticích se jí kolem úst, když mluvila. Má pusu jako řitní otvor, pomyslel si. A oči zírající na Brendana připomínaly dva projektily, malé, modrošedé, připravené vystřelit. Každý pokus projít kolem ní byl vojenský manévr odsouzený k nezdaru, proto zůstal nehnutě stát.

Maura odšustila a klapot jejích podpatků se mu zabodával do mozku jako hřebíky. Spláchl toaletu a pozoroval, jak se papír, jehož dokonalá bělost byla poskvrněná rudými fleky, svíjí, rozpouští a mizí.

Brendan seděl ve žlutém Fiatu Panda na příjezdové cestě. Na zaschlé krvi na krku se mu v závanech vzduchu pořád ještě třepotal útržek toaletního papíru. Motor tiše předl.

Poslouchal dýdžeje v rádiu. „Tady v Dublinu je léto v plném proudu, a tak nechme Beach Boys, aby nás naladili na své ‚Dobré vibrace‘.“

Jemně narážel hlavou do volantů. Pak tvrději. A ještě tvr-

ději. Tady rozhodně žádné dobré vibrace nebyly k mání. Maura se stále neobjevovala.

Viděl, jak se ze vchodu jejich domu vynořila mladá žena s dítětem. Byla to Erin z čísla 27 a malý Colm. Erin vytáhla telefon a začala do něj mluvit. Klučina poskakoval z nohy na nohu a kopal do kamenů. Měl na sobě jen lehkou bundičku. Vítr mu čechral vlasy, nadzvedával okraje nohavic a chlapec vypadal prokřehle. Sedl si na okraj chodníku a hrabal se prsty v prachu. Pak zaujatě šátral ve šterku, něco našel a zvedl to. Byl to odhozený nedopalek cigarety. Colm ho podržel mezi dvěma prsty, zvedl ruku v imitaci pózy dospělého a důležitě našpulil pusu.

Oba chtěli děti, on i Maura. Lékař v nemocnici v Dublinu jim řekl, že jsou oba v pořádku a že se mají prostě jen uvolnit. To bylo před deseti lety. Teď už mu táhlo na čtyřicítku, bylo příliš pozdě. Někdy v té době Mauřin něžný pohled ztvrdl. Nyní nebyla nic víc než jeho manželka, sedící u snídani na druhé straně stolu v upnutém kostýmu, vlasy stažené dozadu a vyčesané nahoru, čelo pokryté zamračenými rýhami. Kdysi mu hledívala do očí a slibovala věčnou lásku. Dnes před něho strčila hrnek s kávou a upozornila ho, aby ji nenechal vychladnout. Povzdechl si. Možná právě tohle teď byla jejich láska – stejně jako káva na začátku horká a silná, pak vlažná a nakonec studená.

Dítě venku vzhledlo k matce, která mluvila do telefonu a máchala rukou svírající kabelku. Colm si strčil jeden konec vajglu do pusy. Začal si hrát, že kouří, jak to viděl dělat svoji matku a další dospělé. Vybrousil svůj výstup k dokonalosti, hluboce vtáhl pomyslný kouř, s blaženým úsměvem zadržel dech a pak dlouze vyfoukl. Brendan se tiše zasmál. Erin přestala mluvit, zastrčila mobil do kabelky, otočila se k chlapci a vlepila mu pohled.

Colm odhodil nedopalek a rozeřval se, rudnoucí tvář pokrytou vzteklými slzami. Vypadal jako nějaká postavička z komiksu. Erin ho bafla za ruku a prudkým trhnutím přinutila k pohybu. Jeho nožky se komíhaly vzduchem, až se daly do běhu, aby udržely tempo s matkou. Brendan si říkal, že takhle by se neměl k dítěti nikdo chovat, a jeho prsty sevřely

volant pevněji. Panda se otrásla, jak do ní energicky vsedla Maura, odhodila tašky s koláčky na zadní sedadlo a ostře na něj pohlédla.

„Můžeme jet, Brendane? Máme všechno?“

Přikývl. „Myslím, že ano, drahá.“

Maura se na něho zpříma podívala, obočí se jí na čele spojila do věčka a rty se našpulily. Znal ten výraz stejně dobře jako vlastní odraz v zrcadle.

„Brendane, co to máš prokrista na krku? Toaletní papír. Prosím tě, jak to vypadáš?“

Sáhla do kabelky pro papírový kapesník. Věděl, co přijde. Mezi rty jí vykoukl růžový jazyk, navlhčila papír a dřela mu jím kůži na krku. Trpělivě držel jako poslušné dítě a za zavřenými víčky cítil, jak mu ze života uniká láska.

Pohlédla na něho a ostře vydechla s vlhkým kapesníkem v ruce. Zarazila se a na vteřinu jí oči opět zněžněly. Prohrábla mu rukou vlasy a prsty se jí zachytily v jeho kadeřích. Dotkla se ho na krku s něhou, kterou si schovávala pro dítě. „Tak, hotovo, Brendane. Teď vypadáš o moc lépe. Pojedeme?“

Motor Pandy dál tiše předl. Maura byla nasoukaná do hnědého károvaného saka s límcem z umělé kožešiny. Karmínově rudé rty a nehty jako by patřily krutému lovcí, který právě stáhl kůži ze své kořisti a celou ji pozřel. „Na co čekáme?“

Brendan nasucho polkl. „Mauro, víš, já si myslím, že mámě se v Sheldonské rezidenci moc nelíbí. Nezvykla si tam—“

„Je na tom nejlepším místě, Brendane. Může cvičit tai-či a navštěvovat kuchařský kurz pro seniory. Má šanci začít nový život. Lepší, než když žila sama.“

„No, popravdě nevypadá zrovna nadšeně.“

Maura se na vteřinku zamyslela. „Nesmysl. Jsem si jistá, že se jí tam zalíbí. No tak, jedeme. V centru Dublinu bude příšerný provoz.“

Jeho ruce křečovitě svíraly volant. Sjel pohledem na umělou kožešinu kolem Mauřina hrdla. Zařadil jedničku. Dýdžej v rádiu vzrušeně líčil vrcholné období Oasis a devadesátá léta, pak zazněly kytarové akordy a ozvala se písnička „Wonderwall“. Přesně tuhle hráli pořád dokola v době, kdy se seznámili.

Ta melodie pro něho symbolizovala extázi jejich mladé lásky. Brendan tehdy Mauru něžně svíral v náruči, líbali se, špitali si a plánovali společnou budoucnost.

Bylo jim oběma sotva osmnáct a ona se mu dívala do tváře jako na svatý obrázek. Cítil tenkrát, že by pro ni udělal všechno. A ten hlas zpíval jen pro ně. Slova slibující jedinečnou, neutuchající, spásnou lásku.

Když Brendan hladce odbočil k okraji sídliště, Maura přivřela oči a spustila tenkým skřípavým hlasem.

„Wonderwaaaaall...“

Ponořila se do svého světa a on neměl potuchy, na co myslí. Zajímalo by ho, zda vzpomíná na jejich šťastné časy, na procházky podél řeky Liffey, na to, jak přes ni přehodil bundu, když začalo pršet, jak mu mačkala prsty a usmívala se na něho. Ale možná nemyslí vůbec na nic. Jeho prsty vytlačily do potahu volantu hluboké žlábký. Přemýšlel, kam se poděla ta krásná holka s hebkou pletí. Odkudsi ze ztracených hlubin minulosti se mu vydral povzdech a pak už se soustředil na hustou dopravu před sebou, na auta nalepená na sebe a s nesouhlasným brucením zpomalil.

KAPITOLA TŘETÍ

Čtyřka je její nejšťastnější číslo. Narodila se čtvrtého dubna 1942. Čtvrtá z pěti dětí. Prodej domu jí vynesl čtyři sta tisíc eur. K obědu dnes měla čtyři párky. Čtyřka pro ni vždy znamenala štěstí. Když jí byly čtyři roky, tatínek jí daroval čtyřlístek vylisovaný mezi stránkami knihy. Syn se jí narodil čtvrtého března. Byl její čtvrté dítě, jediné, které se udrželo v jejím lůně.

Patnáctka není dobré číslo. V patnácti odešla ze školy. Školu nenáviděla. Patnáctého července se provdala za Jima. Od té doby žila v manželství, dokud nezemřel. Patnáctého prosince se přestěhovala do Sheldonské rezidence. Patnáctka je číslo jejího pokoje. Ne, patnáct určitě není její šťastné číslo.

Z hlubokého zamyšlení ji vytrhl hlas paní Lofthouseové. Mluvila na ni už podruhé a pak potřetí, hlasitěji a důrazně.

„Evelyn, dnes vás navštíví váš syn. Brendan? Přijede za vámi na návštěvu.“

Evie zamrkala. Nasadila svůj nejzmatenější pohled a zpříma se na paní Lofthouseovou zadívala.

„Jen vám trochu upravím vlasy. Brendan tu bude ve čtyři.“

„Ve čtyři.“

„Brendan a jeho žena Maura. Velmi sympatický pár, Evelyn.“

Evie se zatvářila kysele. Maura byla vždycky tak upjatá, zdvořilá. Předstírala, jak je dokonalá manželka. Dokonce ani po těch skoro dvaceti letech neměla Evie pocit, že by ji znala. Připomínala jí jeptišky ve škole, které trvaly na tom, že se jí musí říkat Evelyn, a ne jen domácky Evie. Ve čtyřech letech se rozhodla, že „Evie“ je o moc hezčí a troufalejší,

sedělo k ní lépe než ta formální verze. Evie bylo veselé. Mauře by trocha veselosti neuškodila. Znovu jí přišly na mysl jeptišky a vzpomněla si, jak ji trestaly, že brala jméno Boží nadarmo. Tehdy poprvé si z klení udělala koníček. Převalovala ta zakázaná slova v puse jako bonbony.

„Prdlajs,“ vyslovila a zatvářila se potěšeně.

„To nebylo moc hezké, že?“ Paní Lofthouseová si povzdechla, aby naznačila, jak je její práce někdy obtížná. Zamávala kartáčem ve vzduchu. „Tak, Evelyn, vypadáte skvěle. A teď ještě rtěnku, ano? Ať vypadáte pro Brendana svěže a upraveně.“

Evie převzala z prstů paní Lofthouseové rtěnku a obracela ji v ruce. Rajská růžová. Rty paní Lofthouseové byly taky rajsky růžové, visely jí přes velké zuby jako garnáty. Zuby se jí rozestupovaly různými směry, jeden trčel doprava a jiný zase couval doleva. Evie si přiložila rajsky růžovou rtěnku na rty, přitlačila a přetáhla je jako děčko pastelkou.

Rty paní Lofthouseové se rozestoupily. „Jestli budete dělat hlouposti...“

Evie opět uplatnila svůj prázdný pohled.

„Setřu vám to a nalíčím vás znovu. Tak! Vypadáte úchvatně.“

Evie se na ni zašklebila a doširoka roztáhla své namalované rty. Garnáty sešpulených rtů paní Lofthouseové se sevřely do tenké linky. Návštěva mohla přijít.

Evie ji pozorovala, jak se kolébá pryč, pak se naklonila kupředu a rozhlížela se po denní místnosti. Ostatní chovanci ústavu seděli opření v křeslech natočených k televizní obrazovce. Většina z nich si asi neuvědomovala, o čem se tam žvaní, a ve sklech brýlí se jim odráželo mihotavé světlo monitoru. Evie pohlédla na staré dámy usazené u okna. Tváře jim zaléval sluneční jas, ale ony jeho hřejivé teplo zjevně nevnímaly. Venku v zahradě kvetly květiny a na starém dubu každý den poskakovala červenka. Avšak stařenky zíraly nehnutě před sebe. Jedna z nich, Elizabeth, nikdy nepronesla jediné slovo. Evie na ni každý den zkoušela promluvit. „Dobré jitro, Lizzie, jakpak se dnes máte?“

Nic. Elizabeth dál čučela před sebe. Ta druhá, Barbara, zase špatně slyšela. Jejich mladý ukrajinský ošetřovatel Alex

musel při roznášení snídaní zvýšit hlas, aby ji vytrhl z jejího zasnění. Každé ráno to samé. Alex, s vyčesanou patkou a širokým úsměvem, hlaholí: „Barbaro, zlatíčko, tady jsou vaše párečky a vajíčka – Barbaro, slyšíte? Párečky a vajíčka.“

Staruchy byly vysušené a vyzáblé devadesátnice, dost staré na to, aby byly jejími matkami. Každé úterý je vídala na hodině jógy, jak se zmateně rozhlížíjí a zvedají paže podobné vyschlým větvím. Jedna hluchá a druhá němá, dohromady hluchoněmá, napadla ji prostá rýmovačka. Nudila se a nuda ji ponoukala k nezbednostem. Co jiného taky podnikat v tomhle sanatoriu plném úsměvů a úletů, kde to celý den páchne po parfémované moči?

Hodiny odbily čtvrtou. Brzy tady budou. Zavřela oči a naslouchala uklidňující hudbě, jež měla chovancům připomínat, že se nacházejí v pečujícím prostředí. Křeslo mělo mechově zelené polštářky s hedvábnými třásněmi. Evie se schoulila do jeho měkkého objetí.

Frank Sinatra zpíval rozverně „Fly Me to the Moon“.

Evie přemýšlela o měsíci a hvězdách, kdepak asi přesně jsou? Tam daleko nahoře na nebi? Tam, kde přebývá smrt spolu s Frankem, Jimem a ostatními? A co je po smrti? Evie dospěla k rozhodnutí, že se chce vrátit jako sob.

Na televizní obrazovce její představivosti vyskočila dvojrozměrná kresba soba Rudolfa s červeně zářícím nosem a útlými nožkami v závěji sněhu. Oční bulvy se jí za papírovými víčky protočily a Rudolf náhle explodoval a proměnil se ve velkého soba, božskou postavu s planoucími parohy a zářivýma očima. Promluvil hlasem hollywoodského herce:

„Jsem Evie Gallagherová a mám zatracený dopal...“ Oslnivě planoucí pobíhal po lese, pak se vyšplhal na ledový vrcholek kopce, postavil se jakoby na stráž a dupl svým královským kopytem, až měkký sníh vystříkl k obloze. Evie prudce otevřela oči a nad sebou spatřila dva symetricky znepokojené obličej.

„Mám zatracený dopal,“ prohlásila.

„Mami,“ spustil Brendan, „jak se ti daří?“ a vzápětí si uvědomil, že už mu odpověděla. Maura se vymrštila kupředu, na tváři výraz zosobněné zodpovědnosti.

„Máti, ráda tě vidím. Vypadáš dobře. Mohu ti donést šálek čaje?“

Evie hleděla na Mauru v těsném kostýmu a s vyčesanými kudrlinkami a rozhodla se, že to už by raději pila chcanky. Zavřela oči. Sob byl pryč. Namísto něj viděla jen tenké modré žilky tepající jí ve víčkách. Slyšela, jak Maura kňouravě sděluje pečovatelce: „Myslím, že je na tom hůř, paní Lofthouseová.“

„Ano, řekla bych, že je chvílemi při smyslech, a pak se nám zase ztrácí.“

Evie si přála, aby se ztratili i oni.

„Pro Brendana je tak těžké vidět matku v tomto stavu. Jako by žila ve světě své fantazie.“

„Tady to vidíme zcela běžně,“ přitakala paní Lofthouseová dutě. Evie si nebyla jistá, co přesně paní Lofthouseová běžně vidí. Byla krátkozraká a stejně krátký byl i její rozum. Prostě zkrácená ve všech směrech. A tlustá. Evie ucítila na rameni čísi ruku, poznala Brendanův dotyk. V jejím nitru se probudila emoce a s ní vzpomínka na malého chlapce, který jí kdysi svíral ruku. Otevřela oči. Táhl mu na čtyřicet, ale vypadal starší. Vlasy měl sice ještě husté, ale už prošedivělé, rysy v obličeji s ostrými lícními kostmi se začínaly roztékat, jeho výraz byl znepokojený. Z úst se mu jen zřídka vydral chlapecký smích, který byl kdysi přímo jeho poznávacím znamením, ale v kulatých očích pořád ještě četla naději. Evie se na něj chystala usmát, ale Mauřino zabručení ji zastavilo.

„Už jsi zase zpátky s námi, matko?“ Evie nakrčila nos. Mauřin parfém jí zaútočil na hrdlo, až se rozkašlala.

„Nejsem tvoje matka,“ zasupěla.

„Paní Lofthouseová, mohla byste mamince přinést sklenici vody?“ zavolal Brendan a pečovatelka se přikolébala jako rotný napřahující namísto bajonetu hrnek. Evie málem čekala, že zavelí: „K líci zbraň!“

Avšak paní Lofthouseová ji vybídla: „Prosím, Evelyn, napijte se.“ Evie si usrkla doušek, pak se v křesle napřímila a na každého z nich se dlouze zadívala. Vzpomněla si na ten film o hobitech rozesazených kolem stolu k hobitímu hovoru, mrňavé bytůstky připravené promluvit, jakmile na ně dojde

řada. Evie se zase rozkašlala a voda jí vystříkla z pusy všemi směry. Plivala, kašlala a chechtala se najednou. V triumfálním řehotu se pohodlně rozplácla v křesle, lokty podepřené o područky.

Uplynula hodina. Konverzace se odvíjela zvolna a nepřírozně. Evie zírala oknem ven na místo, kde začínala pěšina a vinula se ven k silnici. Brendan se na své židli vrtěl a usmíval se střídavě na matku a na manželku.

„Nemůžeme se zdržet moc dlouho, Brendane,“ upozornila ho Maura.

Pomalů vstal s očima upřenýma na matku. „Měj se hezky, mami. Zaskočíme zase příští týden ve stejnou dobu.“

„Asi tě neslyší, Brendane. Je to pro něho tak zničující vidět ji v tomhle stavu.“

„Tady to vidíme zcela běžně,“ opakovala paní Lofthouseová.

„Ahoj, mami.“ Brendan ji políbil na temeno hlavy. Evie k němu skoro natáhla ruce, aby ho objala. Maura zavrtěla hlavou a našpulila rty. Evie se na snachu pronikavě zahleděla.

„Mauro?“

„Ano, matko?“

„Už ti to někdo řekl? Máš pusku jako řitní otvor.“

Brendan se zatvářil pobaveně a po tváři mu přelétl úsměv. Hleděl na Evie se směsí něžnosti a zároveň téměř zoufalství.

„Jdeme, Brendane.“ Řitní otvor Mauřiných úst se nyní pevně uzavřel.

Brendan ještě stačil zahlédnout, jak na něho matka zamrkala, a už utíkal za svojí ženou.

Paní Lofthouseová si nespokojeně odfrkla. „Teď vás pěkně očistíme, Evelyn.“

„Vrátím se jako jelen,“ oznámila jí Evie.

Evie seděla u toaletního stolku v pokoji 15 ve druhém poschodí – ve svém pokoji. Na lístku přilepeném na dveřích stálo: „Respektujte prosím moji důstojnost. Před vstupem zaklepejte a vyčkejte. Mohla bych spát.“ V zrcadle viděla odraz místnosti za sebou: lůžko s peřinou potaženou růžičkovým povlečením, malý prádelník, poličku s fotografiemi, mechově

zelené závěsy, tapety se vzorem magnolií a šedý koberec. Tohle byl nyní její domov, díky prodanému domu. Maura tvrdila, že dům je pro ni příliš velký, ovšem pokoj 15 byl zase příliš malý. Brendan se domníval, že v Sheldonské rezidenci bude mít společnost, a když se tu byla podívat, představa prvních osamělých Vánoc jí nasadila růžové brýle. Ložnice jí připadaly útulné, stejně jako jídelna s malými stolky prostřenými vždy pro čtyři lidi a Barry, veselý kuchař v čistých károvaných kalhotách, jí slíbil, že na toustu bude mít vždycky pravé máslo. Ředitelka Jenny byla příjemná a vstřícná, nadšeně jí líčila nový životní styl, kterého si Evie bude užívat – pravidelné cvičení, hudební večery a kurzy malování akvarelem. Evie byla natěšená jako malé děcko, už se nemohla dočkat rozsvíceného nazdobeného stromečku, a tak podepsala všechny formuláře a nastěhovala se. Z Vánoc se vyklubala nuda u televize a pochmurné požívání krocanů.

Třídílné zrcadlo zachycovalo její odraz a ze tří úhlů na ni hleděla tvář její matky s prázdnýma očima. Když matka umřela, neměla už žádné zuby. Evie dosud měla až na jeden všechny zuby svoje. Matka měla šedé vlasy, ale Eviiny vlasy byly stále měkké a hnědé, jen u kořínek protkané stříbrem. Matka byla už ve čtyřiceti odrovnaná. Evie je pětasedmdesát a určitě ještě zdaleka odrovnaná není.

„Dáte si horkou čokoládu, Evie? Sušenky Rich Tea, nebo Penguins?“ Evie se ohlédla přes rameno a uviděla, jak dovnitř nakukuje Alexův usměvavý obličej. Pečovatel odložil podnos a zvedl z něj hrnek a talíř sušenek. „Všechno v pořádku, zlato?“

„Raději bych si dala sklenku merlotu.“ Hryzla si dolní ret. „Alexi – líbí se vám tu?“

Mladíkovy tváře se zvedly smíchem. „Jsem tady už tři roky, Evie. Mám tu přítelkyni. Práce je dobrá, lidi milí. Dublin je jednoznačně lepší než Kyjev.“ Evie se sklesle odvrátila. „Proč se vám tu nelíbí, Evie?“

„Nudím se, Alexi.“

„Můžete koukat na telku, zlato. Jo, a dnes přijde hráč na bendžo. Anebo byste si dole mohla zahrát s Barbarou domino.“

„Domino je mi ukradený.“

„Rozumím vám, zlato.“

„Zblázním se tu.“ Eviiny oči potemněly. „Dostala jsem se sem omylem.“

Alex potřásl hlavou. „Zítřka to možná uvidíte jinak,“ nadhodil, ale zatímco odnášel prázdný podnos a zavíral dveře, úsměv z jeho tváře se ztratil. Evie přiložila hrnek k ústům. Horká čokoláda byla vlažná a sušenky chutnaly jako šťerková drť.

Rozhlédla se po pokoji. Takhle nemůže strávit zbytek života. Vybavila si statické hodiny jógy, pochmurného hráče na bendžo a ty dvě stařeny civící upřeně na televizní obrazovku. Když jí hlavou projel ten nápad, její prsty křečovitě sevřely okraj svetru a v náhlém ochromení slyšela jen tlukot svého srdce. Pak se prudce obrátila k toaletnímu stolku.

Vytáhla horní zásuvku a zašátrala pod prádlem po peněženke, řidičském průkazu a kreditní kartě. Pod nimi našla další, důvěrněji známé věci: průkaz na autobus, pas, nějaké šperky, malý deštník. Dotkla se vylisovaného čtyřlístku, který jí před mnoha lety daroval tatínek a který ta léta bez úhony přestál chráněn hedvábným papírem, nyní založeného mezi stránkami malého fotoalba plného obrázků malého Brendana v šortkách vedle svého otce Jima. Našla i mobil, který jí Brendan věnoval k Vánocům, aby spolu byli ve spojení, pořád ještě nevybalený v krabici. Všechny tyhle věci přestaly být relikviemi upomínajícími na minulost a staly se lístky k nové svobodě. Bez dalšího přemýšlení je nacpala do své malé kabelky. Červen v Dublinu býval vždycky krásný a obchody budou v pondělí ráno plné lidí. Bude dýchat čerstvý vzduch. Už teď cítila v nose náznak vůně skutečného světa. Evie znala kódy dveří a časový rozvrh Sheldonské rezidence. Každý den tu ubíhal s pravidelností hodinového strojek. Nebude to těžké. Tu noc spala tvrdě jako špalek.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Děti pobíhaly po hřišti, některé povykovaly, jiné se strkaly a další se loudaly vzadu. Brendan zahvízdal na píšťalku tak hlasitě, že mu to málem protrhlo bubínky. Žáci se k němu seběhli a jejich hlasy produkovaly kakofonii stížností.

„Jděte se převléct!“

„Pane Gallaghery, poslední míč byla penalta. Dennis srazil útočníka k zemi.“

„To není pravda, ty debile.“

„Ale jo, je.“

„Dám ti jednu do držky.“

„Jo? Jo? No tak si to zkus.“

Brendan zahvízdal znovu. Tváře kluků byly rudé potem a námahou.

„Odchod do šaten a sprch. Teď hned!“

Kluci se loudali pryč se svěšenými rameny. „Blbec,“ zamumlal jeden z nich.

O pár minut později seděl Brendan ve sborovně a svíral v ruce kelímek s kávou. Sklopil oči k zabláceným šortkám a uviděl dvě bledé nohy v teniskách. Rozhlédl se po sborovně. Hory papírů znamenaly hromady napsaných zpráv. Další večery doma před notebookem. Káva měla připálenou příchut. Dveře se otevřely a dovnitř vešla Penny Wrayová v čistounkých kraťasech, vlasy svázané do bujného ohonu. Jak procházela kolem Brendana, letmo mu položila ruku na rameno.

„Bylo to hrozné?“

„Tahle skupina je vždycky hrozná.“ Brendan upil za trest

další doušek kávy. „Už v neděli večer se děším další hodiny s těmi hajzlíky.“

Penny se posadila a zkřížila svoje dokonalé nohy. Vytáhla z batohu láhev s vodou a bez námahy odšroubovala víčko. „Právě jsme se sedmačkami cvičily na trampolíně. Mám v té skupině pár výborných gymnastek.“

Brendan si pomyslel, že Penny nevypadá, jako by právě cvičila na trampolíně. Voněla tak sladce a svěže. Povzdechl si. Pak si vzpomněl. „To je ta třída, co je tak příšerná v angličtině.“

Penny se zasmála. Byl to přátelský smích plný soucitu a vřelosti. Znovu se dotkla Brendanova ramene. „Nechápu, proč tě nutí učit angličtinu, Brendane. Jsi přece tělocvikař.“

Pokrčil rameny. „Je mi devětatřicet, Penny. Tohle se dělá se starými tělocvikáři – odloží se do tříd, které nechce učit nikdo jiný. Ubožáci učí jiné ubožáky.“

„Až budu ve tvém věku, bude ze mě ředitelka.“

Brendan o tom nepochyboval. O to nesnesitelnější pro něj byla představa vyučování poezie v nejhorší třídě na škole. Dvacet let do důchodu. Ještě dvacet let bude učit děcka, co se hádají o penalty, nenávidí Yeatsovu poezii a nenávidí jeho. A pak se vracet domů za Maurou, psát po večerech referáty a poslouchat její nářky, že potřebují nové auto a že by si ráda večer někam vyrazila, jenže on na to nemá čas. Nalil do sebe další doušek kávy.

„Dnes večer vedu svoji hodinu kickboxu.“ Penny se na něj usmála. „Nechceš přijít?“

Brendan si představil Penny v úboru na kickbox, jak zasazuje údery a kopy, dotýká se ho na rameni a v pase, aby ho naučila dělat totéž, a jejich hlasy úpí námahou. „To by bylo hezké.“

„Můžeš přivést svoji ženu.“

Představil si Mauru, jak vykopává nohy oděné v běžeckých teplácích, a ihned tu myšlenku zavrhl. Nikdy s ním nesdílela jeho lásku ke sportu. Rozeznělo se zvonění jako na poplach a Brendan se jako cvičený holub zvedl, popadl odřenou aktovku a zamířil ke dveřím. Za zády slyšel Penny volat:

„Hodně štěstí s těmi rošťáky, Brendane. Přinesu ti k obědu bagetu.“

Na chodbě práskl náhlý závan větru dveřmi a chytil ho pod krkem.

O hodinu později znovu zavřeštěl poplašný signál a učebna E5 se vyprázdnila. Brendan si položil hlavu do dlaní. To ticho zvonící mu v uších ho ohlušovalo víc než křik a bouchání židlí do lavic, které zaplňovaly místnost pár minut předtím. Hlava mu třesla, za očima cítil zlověstné pulzování. Když oči zase otevřel, naskytl se mu pohled na panorama převrácených židlí položených na lavicích a zmuchlaných papírů. Zvedl odpadkový koš a začal ho plnit. Sebral papír zmačkaný do koule o velikosti pěsti. Zvolna ho pečlivě rozložil a četl:

*Ale já chudák mám jen svoje sny.
Pod nohama jsem ti je rozprostřel.
Našlapuj lehce, šlapeš na mé sny.¹*

Sklonil se a sebral další papír.

„Brendane. Tady jsi!“

Nancy Doyleová si nadzvedla brýle z nosu a obdařila ho nacvičeným úsměvem. Rozhlédl se po té spoušti ve třídě a neušlo mu, že i Nancy vše pozorně zaznamenává a svým profesionálním ředitelským úsudkem hodnotí podle množství vyprodukovaného odpadu jeho hodinu.

„Brendane, mohli bychom si na minutku sednout? Ráda bych si s tebou promluvila.“ Další úsměv. Neočekával nic dobrého.

„Jistě, Nancy.“

Posunul si židli tak, aby viděl Nancy do tváře. Tmavý kostýmek, hedvábná halenka, vyčesané vlasy. Nadechla se. „Poslyš, Brendane, nebudu chodit kolem horké kaše. Právě mi volali ze Sheldonské rezidence.“

¹William Butler Yeats, *The Cloths of Heaven*, překlad Jiří Valja.

Napřímil se. „Moje matka?“

„Chtějí, aby ses jim ozval. Co nejdřív. Vypadá to, že tvoje matka časně ráno z ústavu odešla a zatím se nevrátila.“

Brendan před sebou v duchu viděl obraz matky v kabátě, ramena schoulená zimou. Viděl ji zezadu, jak kráčí rušnými ulicemi. Kolemjdoucí chvátající opačným směrem do ní strkají a vytlačují ji z cesty.

„Určitě bude všechno v pořádku. Ale prý si sbalila pár věcí. Myslím, že bys tam měl ihned zavolat. Máš u sebe mobil?“

Brendan se nehýbal.

„Jdi a vyřiď si to. A k večeru mi zavolej, ano? Jen abych věděla, že se jí nic nestalo.“

Brendan cítil, jak mu nohy ožívají novou energií. Vstal, sbalil aktovku, překotně zamířil ke dveřím a přes rameno zavolal:

„Díky, Nancy. Jistě, zavolám ti. Určitě. Děkuji.“

Prošel létacími dveřmi, spěchal ke žlutému Fiatu Panda, zaparkovanému mezi dvěma žlutými čarami, na mobilu, který svíral v ruce, hledal číslo pečovatelského ústavu a tiše si mumlal: „Našlapuj lehce, šlapeš na mé sny? Ach, mami, krucinál, cos to vyvedla?“

KAPITOLA PÁTÁ

Evie seděla hluboko zabořená do sedadla přeplněného autobusu do Dublinu a krčila se. Připadalo jí, jako by se všechny zraky upíraly na její záda a bez ustání ji někdo pozoroval. Dívala se ven z okna a říkala si, že ji můžou každou chvíli poznat, identifikovat a zadržet. V hlavě se jí zrodil nápad, že si koupí nový klobouk, nějaký, který ji omladí a zároveň zakryje vlasy. Bude cestovat v přestrojení. Její prsty se přehrabávaly v kabelce. Ano, všechny důležité věci v ní pořád ještě byly. Když autobus zpomalil, přitiskla si tašku k hrudi a přesunula se dopředu.

V obchodním domě si před zrcadlem vyzkoušela celou škálu pokrývek hlavy – plstěné a svatební klobouky, kožešinové čepice i krajkové šály. Nakonec se rozhodla pro červený baret. Měl šmrnc a úplně jí zakrýval vlasy. Připadalo jí, že vypadá jako typ inteligentní, nezávislé ženy, která miluje dlouhé procházky v přírodě se svým psem. Zakoupila rovněž sluneční brýle, velkou kabelku a rozverný kabát z lehké tkaniny. Když se na sebe podívala do zrcadla, vypadala jako nenucená dáma ze střední třídy nebo elegantní pařížská turistka. Zaplatila kartou a obtížená igelitkami se starým kabátem a kabelkou zamířila do bufetu na hranolky. Smažená jídla byla v Sheldonské rezidenci na černé listině. Evie si koupila hranolky, tresku v těstíčku a čtyři nakládaná vejce a usadila se s tou hostinou na lavičce, aby si ji řádně vychutnala. Hranolky byly horké, až si skoro spálila jazyk, a nabízely zakázanou lahodnou chuť přepáleného tuku, soli a octa. Těstíčko jaksepatří křupalo a vypouštělo jí na

jazyk proud mastnoty. Sklenička prosecca všechno na závěr dokonale spláchne, pomyslela si.

Na lavičku vedle ní se posadil nějaký muž. Byl středního věku, nahrbený, ve starém převlečníku. Tvář měl zarostlou tmavým strništěm. Evie mu nabídla nakládané vejce.

„Takovou nabídku neodmítnu,“ prohlásil, nacpal si do pusy celé vejce a naráz ho spolkl.

Nabídla mu další.

„Děkuji zdvořile,“ pronesl a jako anakonda otevřel ústa dokořán a vejce v něm opět zmizelo.

Evie si představovala, jak mu bobtná krk, než vejce sklouzne dolů. Zvolna si strkala do pusy jeden hranolek za druhým. U nohou jí zatřepal křídly holub a zobákem napichoval spadlé drobky. Málem ho odšťouchla nohou. Zamyslela se. Možná by si ten holub taky dal hranolek. Pár jich upustila na zem a holub do nich dobal zobákem, křídla úhledně složená jako pravý elegant.

„Jste tady v Dublinu na dovolené?“ zeptal se Anakondí muž.

Evie se krátce zamyslela, než odpověděla. „Ano. Jsem spisovatelka. Píšu detektivky a zde provádím určitý průzkum.“

„Aha, a co zkoumáte?“

„Zvraty štěstěny.“

„Pak jsem váš člověk,“ oznámil Anakondí muž a olízl si z koutku úst zbytky vajíčka.

„Vážně?“ otázala se Evie udiveně. Holub zatřepal křídly a odletěl.

„Ano. Sám to taky rád zkusím. Zrovna se chystám vsadit na jistého koně. Nechcete jít se mnou, jen tak pro legraci? Třeba se štěstěna usměje právě na vás.“

Evie se na okamžik zamyslela. Sheldonská rezidence zmizela kdesi v propadlišti dějin. Usmála se.

„Bude mi potěšením,“ prohlásila a odhodila teplý papír od hranolků do odpadkového koše. „Ještě nikdy jsem nebyla uvnitř sázkařské provozovny.“

Minuli dvě sázkové kanceláře s velkými výkladními skříněmi plnými plakátů s kurzovými nabídkami. Očekávala, že se muž

zastaví, ale ten chvátal dál s očima upřenýma před sebe. Evie mu tak tak stačila. Zvažovala, zda se má do něj zavěsit, ale rozmyslela si to. Obě sázkové kanceláře měly názvy, které znala z televizních reklam.

„Právě jsme prošli...“, upozornila a zalapala po dechu. „To přece byla sázková kancelář. Kam jdeme?“

„Už to není daleko“, zamručel Anakondí muž. Po čele mu stékaly čůrky potu. Kráčel rychle kupředu a Evie mu cupitala v patách.

„Co se vám na těch kancelářích nelíbilo?“

„Nic.“ Muž směřoval neochvějně k nějakému neznámému cíli. „Prostě nebyly ty správné, to je všechno.“

Evie se zmocňovaly pochybnosti. Co když je to nějaký nebezpečný zločinec, jako třeba Sweency Todd nebo Jack Rozparovač, a chce ji zavést někam do temné uličky? A tam ji okrást nebo ještě něco horšího?

„Vydržte, už tam budeme“, supěl muž. „Brzy budou zavírat a já si potřebuju vsadit na jeden hodně horký tip. Stačíte mi?“

Evie si říkala, že možná dělá chybu. Zahnuli za roh do jakési ponuré ulice s oprýskanými omítkami na cihlových domech. Zastavili se před malým obchůdkem se zatemněnými výklady a vrzajícími dveřmi, které byly kdysi pravděpodobně zelené a předtím žluté – Evie viděla pod vybledlou zelenou prosvítat žluté ostrůvky.

Vnitřek sázkové kanceláře byl osvětlen zářivkami a čpěl prachem a potem. Bylo to tajné hráčské doupě, poskytující přístřeší několika omšelým existencím na stoličkách, shrbeným nad novinami. U přepážky v rohu si spolu cosi špitali dva muži a vyměňovali si peníze. Přítomní si ji podezřívavě prohlíželi. Už už se chystala zase odkráčēt, když někdo promluvil.

„Á, to je Memphis. Zdravíčko“, zavolal muž za přepážkou.

Evie se zájmem pohlédla na svého společníka. Takže Anakondí muž se jmenuje Memphis.

„Zdravíčko, bráško.“

Memphis se muži za přepážkou vůbec nepodobal. Evie usoudila, že jejich bratrství se týká pouze sázení.

„Rád bych ti představil svou půvabnou společnici. Je to autorka detektivek a jmenuje se...“

„Agatha,“ doplnila Evie, napřáhla ruku k pozdravu a rozhodla se, že lhaní bude nejbezpečnější postup.

Stáhla si červený baret více na stranu a mžourala přes horní okraj svých slunečních brýlí. Za chvilinku se na něco vymluví a vytratí se. Memphis zvedl ruku, ve které svíral peníze.

„Rád bych si vsadil na závod o půl druhé. Dvacet na výhru a umístění na číslo patnáct. El Niño.“ Zvedl noviny a ukázal je Evie. „Tady – El Niño – je to dobrý tip, a jestli chcete rychle vydělat, nemůžete na něm nic ztratit.“

Začetla se do textu. Její pozornost okamžitě upoutalo jedno vytištěné jméno a číslo čtyři. Ohlédla se ke dveřím. Nakonec se tu může ještě chvilku zdržet, že? Kousala se do rtu a přemýšlela.

„Ráda bych si vsadila na číslo čtyři – Šťastného Jima,“ prohlásila.

Muž za přepážkou se usmál a tenké rty se mu prohnuly do podkovy. „Ten se pokládá za jasného outsidera, madam.“ Dva muži za jejími zády se zachechtali.

„Sto ku jedné,“ upřesnil Memphis. „Ale proč by si paní nemohla něco málo vsadit? Koneckonců pátráte po tom, jak funguje štěstěna.“

„Pospěšte si,“ pobídl ji ten za přepážkou. „Sázky brzy končí.“

Evie sáhla do své nové kabelky a vytáhla svazek bankovek, které si předtím vyzvedla pro nepředvídané události. Ležely jalově v bance, zatímco se za ně dala nakoupit spousta užitečných věcí a ještě by zbylo. Ruka se jí třásla. Vzpomínala, jak prodala jejich domov, dům, ve kterém žila s Jimem a Brendanem, pak už jenom s Jimem, tolik let. Snažila se vybavit si manželův obličej.

„Sázím na číslo čtyři – Šťastného Jima.“

Muž za přepážkou mlčky počítal a Memphis ho upřeně pozoroval.

„Kolik si chcete vsadit, paní?“

Evie pokývala hlavou. Myslela na Sheldonskou rezidenci,

na paní Lofthouseovou s jejími růžovými krevetovými rty a pak na svého manžela Jima, s placatou kšiltovkou staženou nad ustarané oči, s cigaretou zaraženou v puse. Chvilinku váhala, ale copak není čtverka její šťastné číslo? Ještě nikdy si to pořádně nedokázala, tohle je její velká šance. Sazení sice nerozumí, ale tenhle kůň musí vyhrát. Nese Jimovo jméno a její šťastné číslo. A Jim byl takový dobrák. Zkřížila na každé ruce dva prsty. Čtyři prsty. „Všechno,“ hlesla.

„Pět set eur?“ vyhrkl překvapeně a obočí mu vystřelilo vzhůru.

Evie se nadechla. „Číslo čtyři. Na výhru.“

Muž zamrkal na Memphise. „Šťastný Jim – na výhru. Sto ku jedné. Prosím, madam, a přeju vám hodně štěstí.“ Výměnou za její peníze jí podal útržek papíru.

Evie viděla, jak na ni tváře mužů nechápavě civí. Stala se centrem jejich pozornosti, jako nějaká anomálie zaujala v jejich hierarchii nejnižší příčku outsidera, podobně jako Šťastný Jim. Pojednou ji přepadla lítost, že odtud neutekla, dokud byl ještě čas.

Plechový hlas z rádia ohlásil začátek dostihu a Evie ucítila pach vzrušených těl natěsnaných kolem ní. Nějaký menší mužík s placatou čepicí na hlavě na ni v úšklebku cenil řídké zuby. Evie se pokusila zacouvat dozadu, ale muži kolem ní vytvořili neprůchodnou hradbu. Jejich tváře nesly všechny stejný výraz obav smíšených s nadějí a jejich ruce žmoulaly sázenky.

„A vyrážejí,“ oznámil hlas v rádiu zpěvavě.

Evie se nadechla a masa těl se kolem ní sevřela o něco více. V čele dostihu byl El Niño, v těsném závěsu za ním Steam Packet a Argonaut, o Šťastném Jimovi nepadla ani zmínka. Jak se tempo zvyšovalo, Evie se zdálo, že muži kolem ní neznatelně pohybují kolena. Se zrychlující se kadencí hlasu z rádia byly záškuby jejich kolen stále živější a záda se jim pohupovala s každým furlongem svižněji. Evie čichala odér vylučovaný napjatými mužskými těly a odtáhla od nich nos co nejdál. Doufala, že dostih brzy skončí. Vsadit pět set eur nebyl zrovna nejlepší nápad. Tak trochu si přála být zase zpátky v Sheldonské rezidenci. Ale jen trošičku.

„A je tu číslo patnáct, El Niño... El Niño, následovaný Astronautem, a oba koně míří přímo do cíle. El Niño vede o hlavu, avšak Astronaut, na němž jede Paddy Mills, ze sebe vydává všechno. El Niño teď...“

Evie pomýšlela na to, že zahodí svoji sázenku na zem a vezme nohy na ramena, jenže stála v obklíčení rozčileného zástupu, který pokřikem povzbuzoval svoje favority. Memphis máchal ve vzduchu zaťatou pěstí, z koutku úst mu vytékala slina. Hlas v rádiu zrychlil kadenci, každá jeho souhláska přístroj ještě více rozdrnčela. Oči mužů zesklivatěly jakoby v náboženském vytržení. Evie měla pocit, že je tu jediná, kdo si zachoval duševní zdraví. Zavřela oči a v duchu se modlila.

„El Niño má vítězství v kapse, ale co to, nyní vyrazí po vnějším obvodu kupředu Šťastný Jim, číslo čtyři, jeho jezdec ho pohání kupředu, už zbývá jen necelý furlong; předběhl Astronauta, ale vyhrává El Niño, El Niño, El–, ne, Šťastný Jim vystrčil nos dopředu, a je to Šťastný Jim, Šťastný Jim, Šťastný Jim. Šťastný Jim vyhrává o krk.“

Memphisova pěst s křupnutím dopadla na pult a prsty se mu rozevřely a upustily sázenku. Jeho oči se s nábožnou úctou upřely na Evie, jako by viděl nějakou andělskou bytost. Nikdo se ani nepohnul, panovalo hrobové ticho. Kůže jí začala vibrovat podivným pocitem. Šťastný Jim projel cílem jako první. Odkáslala si. „No tohle...“

Muži jí odpověděli potleskem. Všichni ji plácali po ramenou a blahopřáli jí. Mužík s prořídlým chrupem jí sevřel paži. „Můžete mi dát tip na závod o půl třetí, paní?“

Muž za přepážkou vypočítal její výhru, dělalo to přes padesát tisíc eur. Požádala ho, aby jí vystavil šek na jméno Evelyn Gallagherová. Když jí ho předával, pořád ještě vrtěl udiveně hlavou. Pečlivě si ho uložila do kabelky.

„Věřili byste tomu?“ vyrazil ze sebe Memphis a třel si zpoceně dlaně.

Evie se zhluboka nadechla, aby uklidnila rozjitřené nervy. Posunula si sluneční brýle na čelo, podala mu ruku a s laskavou shovívavostí pravila: „Velmi vám děkuji za pomoc, pane Memphisi. Přinesl jste mi štěstí. Kdo ví? Možná se

ještě setkáme. Zcela jistě vás neopominu zmínit ve svém novém románu.“

Jednou rukou zvedla své igelitky a druhou si přehodila přes rameno kabelku. S obdivnými pohledy mužů v zádech vyplula ze sázkové kanceláře a cítila se jako Marilyn Monroe.

Sluncem zalitá dublinská ulice ji oslepila. Zastavila se, narovнала si baret a rozhlédla se po lidech s nákupními taškami proudících po chodnících.

Vzpomněla si na Jima. Ten neměl nikdy v životě štěstí.

Odhodlaně odložila igelitové tašky se starým kabátem a kabelkou na víko přeplněné popelnice.

„To mě podrž,“ vydechla.

KAPITOLA ŠESTÁ

Za okny se míhal Dublin: shluky obchodů, pak domy a ulice. Evie seděla v taxíku, a jak řidič vybíral zatáčky, sklouzla vždy v sedadle na jednu nebo na druhou stranu. Přehrabovala se v kabelce. Byla velká a těch pár věcí, které v ní Evie měla, se schovávalo v různých zákoutích na jejím dně. Její prsty nahmataly prázdnou obálku, v níž obdržela šek s částkou ve výši výhry. Už si ho vybrala a padesát tisíc uložila do bezpečí banky. Cítila, jak jí pod záhyby nového kabátu tlouče srdce vzrušením.

Zašátrala znovu a vytáhla mobilní telefon, který dostala od Brendana. Byl zbrusu nový a padl jí do dlaně. Zatelefonovala Brendanovi a poví mu o svých plánech. Řekne mu, že je to jen na pár dní. Pak zavolá do Sheldonské rezidence a omluví se za nepříjemnosti, které jim způsobila. Mžourala na displej, dotýkala se ho a mačkala tlačítko po straně. Nic se nedělo, displej zůstal prázdný. Stiskla tlačítko silněji. Zase nic. Dvakrát bouchla mobilem o kabelku a pak zmáčkla čtvercovou věc na jeho zadní straně nad nápisem Samsung. Taxi zpomalilo. Displej zůstal prázdný.

„Pitomý smartphone, jdi se vycpat,“ nadávala potichu.

Řidič zastavil a požádal o jízdné. Evie zvedla oči k moderní prosklené budově, tyčící se před ní. Spatřila slova „Letiště Dublin“ a pocítila, jak se jí žaludek sevřel vzrušením.

Brendan stál ve frontě. Před ním byli ještě tři lidi. Od recepčního pultu slyšel Mauřin hlas, ten důvěrně známý koketně

veselý tón, který používala, když hovořila s klienty. Brendan zakašlal. Vyklonil se z řady a zamával na ni, aby si ho všimla. Před ním stál nahrbený mužík v pršiplášti, čepici naraženou až k růžovým uším. Přes jeho hlavu viděl Brendan kostnatá ženská záda a světlé vlasy stažené do drdolu. Když se žena malinko natočila, spatřil její vyklenuté břicho a děcko, které si držela na hrudi. Před ní stál mladík s vyholenou lebkou a potetovanými pažemi. Tlačil se k pultu a rozčiloval se. Brendan se netrpělivě kolébal na patách dopředu a dozadu.

„Doktor Palmer vás dnes nemůže přijmout, pane Lawne. I když máte střevní potíže, jak říkáte. Musíte se objednat.“

„Já ale potřebuju, aby mě prohlédl ještě dneska. Je to naléhavé, musí mi předepsat něco na uklidnění zažívání. Tohle je kritická situace.“

„Doktor Palmer dnes žádné pacienty nepřijímá. Je na dovolené.“

„Jenomže já–“

„Víte co, zajděte si přes ulici do lékárny a kupte si něco, co vám prozatím pomůže. A já vás objednám na zítřek k někomu jinému, co říkáte?“ Maura spiklenecky ztišila hlas. „K doktorce Singhové. Ta už si s vaším průjmem poradí. Zítra přesně v devět. Hodí se vám to?“ Maura se líbezně usmála.

Mladík svěsil ramena a odploužil se od pultu. Jeho místo zaujala těhotná žena s dítětem a špitála něco o bolestivých hemoroidech. Brendan viděl Mauřin vřelý úsměv a říkal si, kdy se takhle naposledy usmála na něj. Postavil se na špičky a zamával.

„Mauro?“

Něco si zapisovala. Přeshlápl z nohy na nohu a ohlédl se. Byl poslední v řadě. Ručičky nástěnných hodin se přiblížily ke dvojce. Mužík v pršiplášti předstoupil před Mauru a ta tázavě zvedla obočí.

„Co pro vás mohu udělat dnes, prosím?“

Brendan žasl nad tím, s jakou vřelou účastí jedná s úplně cizími lidmi. Muž si sundal čepici a naklonil se těsně k Mauře.

„Dobré odpoledne, moje krasavice. Jsem objednaný k sestře. Na třináct padesát.“

„Děkuji za poklonu, taky vám to dnes sluší, pane O'Malley,“ zahlaholila Maura bodře. „Nicméně jdete pozdě. Sestra už na vás čeká. Jděte po schodech a pak doprava. Tam si počkejte.“

Najednou byl na řadě Brendan. Taky by jí rád předal svůj problém, aby ho vyřešila. Maura ho zaregistrovala a svaštila obočí. Vlasy měla hladce vyčesané na vrchol hlavy, jednotlivé prameny oddělené jako tramvajové koleje, sponkami přichycené kudrlinky jí tvořily křehkou zlatou korunu. Modrý kostýmek měla na hrudi pečlivě zapnutý a špičky límce blůzky jí z něj vyčuhovaly jako dva drsné jazyky.

Brendan se nadechl, aby promluvil, ale ona ho předešla.

„Brendane, proč proboha–“

„To kvůli matce. Odešla–“

„Pokoj její duši.“ Maura nevypadala nijak nešťastně. Ve tváři se jí nepohnul ani sval.

„Ne, Mauro, není mrtvá. Odešla z ústavu. Utekla.“

Maura zprvu nepromluvila. Jen na něho civěla s otevřenou pusou, rudé rty rozevřené a kolem nich počínající vrásky. „No, vypadá to, že už jí opravdu přeskočilo.“

„Jenny Marshallová ze Sheldonské rezidence volala na policii. Slíbili, že se po ní poohlédnou.“

„Tak to je dobře.“

„Dostal jsem na odpoledne volno. Chci ji zavézt zpátky. Pojeď se mnou.“ Maura na Brendana hleděla, jako by to všechno zavinil on. „Končím až ve čtyři.“

„Mám venku auto.“

Z kapsy se mu ozvalo hlasité zapípání. Vytáhl mobil.

Maura se zamračila. „Že by policie? Třeba si zašla zase někde na frťana a našli ji opilou v příkopě.“ Usmála se vlastnímu vtipu, ale Brendan ji nevnímal.

„Haló. Ano, tady je Brendan Gallagher... Ano, je to moje matka. Cože?“

Napjatě naslouchal. Třesoucíma se rukama zastrčil mobil zpátky do kapsy.

Maura protočila oči. „Takže?“

„To byla policie. Našli matčin kabát a kabelku. V popelnici.“

KAPITOLA SEDMÁ

Evie mluvila sama se sebou. Seděla v odletové hale s kelímek karamelového latté, které chutnalo jako šlehačkový pudink. Rozhodla se, že ho bude pokládat za lahodné a že jí tyhle moderní kávy chutnají. Když o hodinu později zírала na pěnu na dně, úsečný hlas z reproduktorů oznámil, že letadlo bude mít hodinu zpoždění.

Vypila další dvě kávy, dvakrát si zašla na toaletu, a když si znovu sedla, všimla si, že se jí třesou ruce. Pozorovala ostatní pasažéry, jak zvedají svoje zavazadla a vzrušeně odcházejí, jako by létání bylo tou nejnormálnější věcí v jejich životě. Dech se jí úžil a říkala si, že by si možná měla dát frťana brandy. Když vyvolávali číslo jejího letu, šeptala si povzbudivě, že lidi přece létají dnes a denně a že se nemusí vůbec ničeho obávat.

V letadle na svém sedadle u okna si stále dokola mumlala, že létání je naprosto bezpečné, že se nikomu nemůže nic stát, tedy alespoň ne moc často, jenom ve filmech. Tohle je přece její spontánní rozhodnutí, vzít konečně život do svých rukou, sednout do letadla, udělat něco, co nikdy předtím sama nedělala, vznést se na hodinku a půl do vzduchu a užít si svoji výhru na nákupech. Ještě nikdy neletěla sama, ale nelituje toho, to v žádném případě.

Ostatní cestující po ní kradmo pokukovali. Stávala se z ní jedna z těch potřeštěných starých ženských, co mluví samy se sebou, protože nemají nikoho, kdo by jim naslouchal. Let na letiště Johna Lennona bude trvat jenom krátce, brzy ho bude mít za sebou a přistane v Anglii. Naposledy letěla

s Jimem před pěti lety na Mallorku a celou cestu mu křečovitě mačkala ruku.

Jim. Evie potřásla hlavou. Ještě loni byl naživu, i když jen kost a kůže na nemocničním lůžku. Ten den, co zemřel a ona se vrátila domů, ještě cítila zatuchlý pach cigaret a jeho kolínské, kterou se natíral po holení, když byl ještě teplý a živý. Byl letní den, ale všude cítila jen chlad.

Zápasila se svým bezpečnostním pásem. „Klídek, Evie. Nemáš se čeho bát. Až se tam dostaneš, bude to báječné.“

„Promiňte, tohle jsou naše sedadla.“ Zrzavý mladík ukázal na dvě sedadla vedle ní. Na jednom ležela její kabelka. Měl liverpoolský akcent. Evie mu kývla na pozdrav a říkala si, jestlipak slyšel, jak mluví sama se sebou. Usedl vedle ní spolu se svým přítelem, který byl tmavovlasý a menší než on. Evie se schoulila blíž oknu a znovu vyhlédla ven. Na rozjezdové ploše převáželi nějací lidé v uniformách na vozíku zavazadla. Oba muži se uvelebili ve svých sedadlech. Ten zrzek uprostřed vedle ní zastrčil nohy pod sedadlo před sebou, ale hned je zase vytáhl a nepohodlně si je přehodil přes sebe. Nervózně se zasmál.

„Až se odlepíme od země, dáme si frťánka, že, Paule?“ Dloubl loktem do přítele. Pak se obrátil k Evie.

„Já jsem Danny a tohle je Paul.“ Tmavovlasý mladík jménem Paul jí kývl hlavou na pozdrav.

„Těší mě, Evie Gallagherová. Letím do Liverpoolu na nákupy a ještě nikdy jsem neletěla sama–“ Letadlo se roztrásllo a jeho vibrace jí duněly v hrudi, až zalapala po dechu. „Ach, bože...“ Pak sebou stroj trhnul a motor se rozburácel.

Danny se znovu nervózně zachichotal a pohodlně se usadil, přičemž mu bezpečnostní pás vyjel až k hrudi. Letadlo se s přibývajícím rychlostí řítilo po startovací dráze, až to Evie přimáčklo do sedadla. Přitiskla si dlaně k ústům a vytřeštila oči.

„Je to takový malý výlet,“ brebentila. „Ještě nikdy jsem nikam sama necestovala. Myslím, že Liverpool je skvělé místo na nákupy.“

Mladíci si vyměnili pohledy a se zájmem koukali na Evie, tisknoucí k sobě odkrvené dlaně. Danny uplatnil svoje

příznačné krátké zahihňání a oči mu zasvítily, protože ho zjevně něco napadlo.

„Hele, Paule, pověz Evie tu historku, jak jsme byli v nočním klubu a tys potřeboval na toaletu a šel jsi ven a ten polda se ti postavil do cesty...“

„Pověz jí to ty, Danny.“

Evie přitiskla nos na okno. Letadlo pod ní se otřásalo. Obloha byla stále blíž, řítily se přímo do oblak. Danny se pustil do vyprávění.

„No tak, Evie, Paul byl docela slušně nametený a ten polda byl z Dublinu, no a Paul se kymácel zrovna jako tohle letadlo...“

Všechno dole bylo malinké a letadlo se naklonilo na jednu stranu, křídlo svěšené dolů. Danny pokračoval ve své historce.

„No, tak Paul měl plný měchýř a hledal si nějaký místečko, kde by mohl – však víte. A ten polda viděl, že jsme Liverpoolskáci, a tak přišel k nám a řekl – tím svým hlubokým irským hlasem: ‚Hele, kucí, co si jako myslíte, že todlencto...?‘“

V ten moment propukl Paul v hlasitý řehot, jak ho pobavil Dannyho pokus o irský přízvuk. Evie viděla za oknem mraky, naducané polštáře navršené na sebe, a přemýšlela, jak se stalo, že se najednou ocitla tak daleko od světa, který znala. Paul s Dannym čekali, až jim zase bude věnovat pozornost, aby mohl Danny pokračovat ve vyprávění.

„A Paul řekl tomu poldovi: ‚Hele, kámo, potřebuju si ulevit,‘ a ten polda se nakrknul a řekl mně a Paulovi: ‚No tak, kucí, japa se menujete?‘ a Paul se na mě koukne a vykotá: ‚É, é... ze mě nikdo tvý jméno nedostane, Danny.‘ A pak sebou sekne na zem jak podťatej.“

Danny s Paulem se na svých sedadlech svíjeli smíchy, celí rudí. Evie na ně chvilku zírala a pak se taky rozesmála. Pohodlně se opřela a složila ruce do klína. Danny ze sebe opět vyrazil své typické zachichotání. „Tak, Evie, už je vám líp?“

Evie pohlédla do Dannyho znepokojené tváře.

„Byla jste úplně sinalá. Měl jsem o vás obavy. Myslел jsem si, že budete zvracet.“

Paul horlivým příkývnutím Dannyho obavy potvrdil.

„Už se cítím dobře, děkuji.“

„Takže co takhle si něco nabídnout z vozíku s pitím? Na uklidnění nervů?“

Letuška v elegantním modrém kostýmku právě procházela kolem. Vrhla na Dannyho s Paulem podezřívavý pohled a pak se naklonila k Evie. „Všechno v pořádku, madam?“

„V naprostém.“ Evie pokynula hlavou směrem k vozíku. „Ale přesto si ráda něco dám.“

„Zvu vás, Evie,“ vmísil se do rozhovoru Paul. „Co si dáte?“

Letuška hleděla na oba mladíky s neskrývanou nedůvěrou. Evie si jí nevšímala a objednala pro všechny láhev šampaňského.

O dvacet minut později byla láhev *Veuve de* něco prázdná. Evie naučila své dva nové přátele vyslovovat „*Sláinté*“ a Danny s Paulem se zdviženými sklenicemi nové slovo stále dokola hlasitě opakovali. Evie pak mávla na letušku a objednala další láhev, přičemž se k ní spiklenecky naklonila a šeptem vysvětlila: „Tohle je zvláštní příležitost. Člověk je mladý jenom jednou.“

Letuška se naklonila přes oba mladíky, kteří se museli na svých sedadlech přikrčit, až k Evie a zdvořile se otázala: „Jste si jistá, že je všechno v pořádku, madam?“ Usmívala se sice, ale její oči prozrazovaly znepokojení.

„Děkuji, všechno bude v naprostém pořádku, jakmile dostaneme tu druhou láhev.“

„Jistě, madam.“

Vyndala láhev z kbelíku s ledem, vytáhla z ní zátku a napomenula Dannyho s Paulem, kteří uvítali bublinky deroucí se z hrdla láhve nadšeným jásotem. „Mohli byste se laskavě ztišit? Rušíte ostatní pasažéry.“

Hoši opětovně vybuchli v hlasitý chechtot. „Nemáte tam pár balíčků brambůrků, zlato? Umírám hladý,“ oznámil Danny a hned si oba připili na Paulovy narozeniny a na radost z létání.

Když letadlo začalo klesat, Evie si už žádné ze změn spojených s přistáváním nevšímala. Paul spal a vydechoval otevřenými ústy. Danny kradmo pokukoval po Evie, aby se ujistil, že

zůstává klidná, a pak začal vychvalovat famózní volné kopy Stevena Gerrarda a litoval, že ho chyba v zápase proti Chelsea stála před ukončením kariéry mistrovský titul ligy Premiership. Evie se usmívala, ale v uších jí pískalo a žaludek se jí svíral obavami, jestli bude mít dost ohebný jazyk na to, aby si našla taxi a vysvětlila řidiči, kam ji má z liverpoolského letiště odvézt.

„Měla jsem toho kluka ráda, toho Johna Lennona,“ zavzpomínala. „Je velká škoda, že ho zastřelili.“

„A kam vlastně máte v Liverpoolu namířeno, Evie?“

Danny štouchl do Paula, aby se ještě včas narovnal, než mu hlava spadne na Dannyho rameno.

„Musím si na pár dní najít hotel. Věděli byste snad o nějakém...?“

„Jasně, nenecháme vás bloudit. Hned, jak vystoupíme, si všichni vezmeme taxi do centra, že jo, Paule?“

Paul dál spal a z úst se mu dralo hlasité chrápání. Kola letadla poskakovala po ranveji a stroj začal brzdit. Danny rychle pokračoval v konverzaci. „A co plánujete dělat v Liverpoolu, Evie? Kromě nakupování.“

Evie si nebyla jistá, a tak řekla: „No, navštívím syna.“

„Tak? On žije v Liverpoolu?“

Na chvíli se zamyslela. „Ne, jen se tam máme setkat.“ Trochu to přehnala s pitím a v hlavě jí najednou vyskočila jako bublinka šampaňského nezbedná myšlenka. „Je totiž rocková hvězda.“

Danny na Evie vytřeštil oči. „Rocková hvězda? Je to někdo slavný?“

Dannyho rozmazaný opilý obličej nabyl vážného výrazu. Přišel čas na další nezbedný kousek. Evie narovнала ramena, protáhla se a prohrábla si rukou vlasy. „Ach ano, můj syn je dost slavný. Určitě jste o něm už slyšeli. Je zpěvák a se svojí kapelou hraje po celém světě. Říká si Bono.“

Danny se napřímil a trhnutím dostal Paula do sedící polohy. Paul na něho ospale mžoural a Danny do něho strčil loktem a rozesmál se.

„Krucinál, Paule,“ vydechl užasle. „My se tady opili s mámou od Bona.“

KAPITOLA OSMÁ

Hodiny ukazovaly skoro devět. Evie zamrkala a protáhla se ve své luxusní posteli. Žasla nad tím, jak se let proměnil po tom úzkostném začátku v tak příjemnou záležitost. Ani trochu nelitovala, že těm mladým mužům navykládala ty výmysly. Udělala těm klukům radost. Když ji usazovali do taxíku a na rozloučenou si s ní tiskli ruce, říkali jí: „Moc nás těšilo, Evie. Povězte Bonovi, že se nám moc líbilo *Achtung Baby*.“

Zakručelo jí v žaludku. Po šampaňském měla jazyk jakoby obrostlý srstí. Je čas na snídani. Spala ve spodním prádle. Neměla s sebou žádné šaty na převlečení ani kartáček na zuby, takže se rozhodla vydat na nákupy. Koneckonců je v Liverpoolu a příštích pár dní si může dělat, co se jí zlíbí. Dnes zavolá Brendanovi i Jenny ze Sheldonské rezidence. Uchopila baret, který koupila v Dublinu, a narazila si ho na hlavu. Teď se může stát někým jiným, přestat být tou Evie, kterou bývala, manželkou, matkou, bezmocnou stařenkou v pečovatelském domově, a proměnit se v někoho zajímavého, kým nikdy nebyla. Natáhla na sebe šaty a nový kabát a jejich pach jí náhle připomněl taxíky, letiště a sázkovou kancelář. Zasmála se.

Dole v hotelové hale požádala recepční o mapu města, aby si mohla naplánovat nákupy. Uvažovala, kde by si dala snídani. Určitě někde, kde mají karamelové latté. Když vycházela z hotelu ven na ulici, cítila na jazyku jeho sladkou chuť.

Tu přišel náraz. Odhodil ji ke stěně a ona si instinktivně

přitiskla kabelku k hrudi. Vzhledla. Baret se jí sesunul přes oko, tak si ho stáhla z hlavy. Před ní stála nějaká žena.

„To se nemůžete koukat, kam jdete?“ vyjela na ni ta osoba.

Evie na ni jen vyjeveně zírala a snažila se popadnout dech.

Ta ženská, Italka nebo Španělka, vypadala pěkně našťavně. Proklála Evie plamenným pohledem a pohrdavě zvedla obočí. Její tvář už nebyla mladá. Oči měla obtažené černou tužkou a rty šarlatové. Na sobě měla oranžové sako a vlasy vyčesané nahoru. Ty vlasy Evie fascinovaly, byly ohnivě rudé, svázané hedvábnou růžovou stužkou.

„Měla byste být opatrnější, stařenko,“ poučila ji žena. „Abyste si neublížila.“ Načež udělala čelem vzad a odplula.

Evie si prohlížela to sáčko, vysoké podpatky, štíhlé kotníky a oranžovou kabelku, kterou si žena přehodila přes rameno.

„Stařenko? Co si to dovoluje?“ mumlala si pro sebe. „Vždyť jí samotné je nejmní pětadesát.“

Vrhla pohled dolů ke svým zaprášeným polobotkám a u kotníků rozšířeným okrajům kalhot, zpod kterých vyukovaly bílé ponožky. Beztvarý kabát, na nějž byla ještě včera tak hrdá, už jí nepřipadal tak famózní.

Hm.

Nejprve přijde na řadu snídaneň. Karamelové latté a pár křupavých croissantů. A při ní si rozmyslí, co podnikne dál.

„Jestli vám nebude vadit chvíličku počkat, vmáčknu vás tam ještě teď, zlato.“

Jeho jmenovka hlásala, že se jmenuje Nathan, a jeho kreativní účes se skládal z blond vlasů vyčesaných na vrcholu hlavy do oblouku připomínajícího ptačí křídlo a nakrátko sestříhaných tmavších stran. Na sobě měl přiléhavé fialové tričko s nápisem „Takhle vypadá feministka“, upnuté džíny a opasek, za nímž mu visely nůžky a hřebeny. Evie se i se svými nákupy posadila v recepci. Zakoupila si pár nových svršků, mimo jiné i kožený kabátek. Nebyla si tak úplně jistá jeho barvou – zelenou běžně nenosila, ale tohle byla smaragdová zeleň a prodavačka se jí zeptala, jestli není Irka. Taký nebyl zrovna nejlevnější, ale skvěle jí seděl. K jejímu

rudému baretu se samozřejmě nehodil, ale Evie si pořídila černou čepici velmi podobnou té, jakou měli na hlavě Beatles ve filmu *Hard Day's Night*. Platila kartou, takže měla skoro pocit, jako by všechno, co nakoupila, bylo zadarmo.

Dívka za recepčním pultem jí přinesla kávu. Chutnala jako hustý sirup.

„Tak už jsem volný,“ zavolal na ni Nathan, uvedl ji ke křeslu a přehodil jí kolem ramen matadorský pláštík. „Jak si to budete přát dnes?“

Evie se zamyslela. „Chtěla bych změnu.“

„Hm.“ Nathan udělal krok dozadu a prohlížel si ji. „Radikální?“

Evie nevěděla, co tím myslí, ale přikývla.

„Nechte to na mně – zastříhneme to, dáme nějakou výraznou barvičku a budete vypadat jako Madonna.“

Evie rozhodně nechtěla vypadat jako katolická svěťce. Vzápětí si uvědomila svůj omyl, ovšem stejně tak se nechtěla podobat ani té ženské, co skotačila na jevišti a zpívala „Like a Virgin“. Ta píseň se objevila v roce 1984, když bylo Brendanovi sedm. Evie se vybavily jeho dětské nožky poskakující na nějaké dětské diskotéce, jak si s rukama zdviženýma do vzduchu propěvuje text spolu se zpěvačkou. Radostně se na ni usmíval a nadšeně mával pažemi, ale pro ni bylo každé to slovo, které plynulo z jeho dětských úst, jako rána do srdce.

Nathan zvedl její hnědé prameny a zamyšleně je pozoroval. V hlavě jí naskakovaly poplašné obrazy. Viděla se jako pokroucená postavička z nějakého kresleného filmu s divoce rozčuchanými vlasy, za kterou se lidi na ulici s posměchem ohlížejí. Zatímco kolem ní Nathan kroužil a stále něco brebentil, jen tiše seděla a pozorovala čínorodého maestra při práci. Vyprávěl jí o své nové Mazdě MX-5 a ptal se jí, jestli už viděla novou bondovku. Hbitě jí barvil jednu vrstvu vlasů za druhou. Ostré světlo podtrhovalo vrásky ve tváři i její vystrašený výraz. Poté následovalo dlouhé umývání, načež se opět vrátila k zrcadlu a rozpačitě zírala na svůj odraz. Podivný skřet se směšnou čapkou z vlasů připlácnutou k hlavě. Nathan v tvořivém zápalu máchal ve vzduchu nůžkami a kartáčem, tu se někde letmo dotknul vlasů, tu poodstoupil, zatvářil se

nespokojeně a znovu něco odstříhl. Nakonec se za ní vítězně postavil s kulmokartáčem v ruce.

„Nechal jsem vám dlouhou ofinu a provzdušnil účes postupným sestřiháním, ale o mnoho jsem ho nezkrátil – ty světlé prameny vám hezky rámují obličej a změkčují výraz. Co na to říkáte?“

Když Evie spatřila ženu, která na ni hleděla ze zrcadla, propukla v radostný smích. „Propána, no tohle!“

Tvář lemovaná měkkými zlatými prameny vlasů jí zářila a v očích jí plálo světlo. Připadala si jako vílí královna.

„Nelíbí se vám to?“ otázal se Nathan dotčeně.

Evie k němu vzhledla, jako by byl samotný patron všech kadeřníků. „Líbí se mi to moc. Je to báječné. Co jsem dlužná?“

„Dnes to bude za sto dvacet liber.“

„Zasloužíte si každíčkou penny,“ pochválila ho, když sahala do peněženky pro platební kartu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Vrátila se do hotelu s kufrem plným oblečení, chvílku si schrupla, nabila telefon a už byla zase ve městě ve svých nových džínách a zeleném koženém kabátku. Proměnila se v oslnivou blondýnu a na její chůzi to bylo znát. Přesně tohle potřebovala, na chvíli si odpočinout od Dublinu. Zamračila se. Musí co nejdříve zavolat Brendanovi nebo mu alespoň poslat zprávu. Když procházela kolem jedné cestovní kanceláře, upoutala její pozornost obří modrá obrazovka a rozhodla se, že se k ní ještě vrátí. Ale nejprve chtěla navštívit katedrály.

V postranní uličce se zastavila před nějakou hospodou, vytáhla mobil a stiskla tlačítko po straně. Z lokálu slyšela smích a dunění hudby a cítila pronikavou vůni silného piva. Zavolá Brendanovi a do Sheldonské rezidence. Představovala si ty hovory. Všichni se budou divit, jak skvěle si zorganizovala tuhle malou dovolenou. Vráť se omlazená, světlovlasá, osvěžená. Sheldonská rezidence jí stále nepřipadala jako pravý domov, ale jsou i jiné možnosti – například malý bungalov nedaleko Brendanova bydliště.

Displej se tentokrát kupodivu skutečně rozsvítil a naskočil na něm obrázek jasných oblak na modré obloze. Dotkla se ikony ve tvaru obálky a za vteřinku se už dívala na rámeček textové zprávy označený „Brendan, syn“. Mačkala písmena a na displeji se rodila slova.

mily brendane, jsem v liverpoolu, nedelej si o me starosti,
mama

Ťukla prstem do ikony *odeslat* a bylo to hotovo. Odeslala esemesku. „Moje schopnosti nemají hranic,“ konstatovala spokojeně.

V té chvíli do ní s rachotem narazilo cosi pevného a beztvareho. Upustila telefon a tvrdě dopadla na štěrku. Čísí ruka ji srazila k zemi a sevřela její kabelku, ale Evie si ji oběma rukama tiskla k hrudi a nepouštěla.

„Pusť ji, babo zatracená,“ křikl něčí hlas.

Evie dál zarputile tiskla kabelku k sobě a překulila se na ni. Ucítila kopnutí do paže, následované nápirem bolesti, a slyšela odněkud z dálky křičet svůj hlas. Svinula se do klubíčka v očekávání další rány. Pak uslyšela náraz, halas a zvuky rvačky. Zvedla oči a uviděla dva zápasící muže. Jeden byl mladík v černé bundě s kapucí a tváří zkřivenou jako nějaký zlomyslný skřet. Ten druhý měl velké břicho, červené fotbalové tričko a svalnaté paže. Jednou z nich právě svíral mladíčka pod krkem a ten ječel a z očí mu šlehaly plameny vzteku. Muž se zaklením kluka odstrčil a ten hned vzápětí zmizel za rohem. Pak se ten člověk obrátil k Evie a pomohl jí na nohy. Pořád si tiskla kabelku k tělu jako štít.

„Jste v pořádku, paní?“

Třásl se jí nohy a bolela ji paže. Břicháč jí položil ruku kolem ramen.

„Nechcete jít dovnitř a dát si panáka? Celá se třesete.“

Chtěla promluvit, ale ze sevřeného hrdla jí nevyšel ani hlásek. Nepřestávala si tisknout kabelku k hrudi. Panák whisky jí nemůže uškodit. Nejlépe hned dvojitý.

Muž se na ni znovu zadíval. „Myslím, že se vám nic vážnějšího nestalo. Jste statečná ženská. Máte jen trochu zašpiněné džíny. Tohle je váš mobil?“

Sehnul se a podal Evie telefon. Měl poškrábaný displej. Evie se chvěla.

„Kde bydlíte? Zavezu vás domů.“

Evie mu sdělila jméno hotelu a on přivolał taxík a posadil ji dovnitř. Ujistila se, že svírá mobil v ruce a kabelku má v bezpečí své náruče. Jízda netrvala dlouho.

